

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 16 lipca 2020 roku

Pozwem z dnia 18 maja 2017 roku powódka B. N. (1) domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwoty 39 072 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z działki numer (...) przy ulicy (...) w G. (objętej księgą wieczystą (...)) „za okres ostatnich dziesięciu lat”.

Zarządzeniem z dnia 07 grudnia 2019 roku (k. 408 akt) zobowiązano powódkę B. N. (1) do sprecyzowania żądania pozwu poprzez precyzyjne wskazanie, jaki konkretnie okres (od miesiąc, rok – do miesiąc, rok) obejmuje jej żądanie określone jako „10 lat wstecz” (tj. precyzyjne podanie od jakiego miesiąca i roku do jakiego miesiąca i roku powódka liczy ten okres) – w terminie 7 dni, pod rygorem zawieszenia postępowania.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2020 roku wobec niewykonania powyższego zobowiązania we wskazanym terminie Sąd na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie.

Postanowienie powyższe stało się prawomocne z dniem 20 lutego 2020 roku.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 27 lutego 2020 roku” (data prezentaty: 2020-03-02, k. 448 akt) powódka B. N. (1) wskazała m. in. że sprecyzowała swoje żądanie w piśmie do (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. z dnia 02 października 2015 roku i taką datę uznaje za datę początkową do naliczenia dziesięcioletniego okresu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu. Jednocześnie powódka B. N. (1) dołączyła pismo z dnia 02 października 2015 roku, w którym wskazuje, że domaga się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu – działki numer (...) za 10 lat wstecz.

W ocenie Sądu powyższe oświadczenie powódki B. N. (1) nie stanowiło wykonania zobowiązania Sądu w sposób umożliwiający nadanie sprawie dalszego biegu, stąd też na podstawie art. 180 § 1 k.p.c. a contrario Sąd odmówił podjęcia postępowania w sprawie, które to postanowienie (z dnia 06 marca 2020 roku) stało się prawomocne z dniem 18 czerwca 2020 roku.

Zgodnie z treścią art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 04 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1469), które to przepisy w tym brzmieniu znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie) sąd umarza postępowanie zawieszone z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania.

W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 18 stycznia 2020 roku zawieszono postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. i uwzględniając okres zawieszenia biegu terminów procesowych i sądowych związanych ze stanem epidemii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od dnia 30 marca 2020 roku do dnia 24 maja 2020 roku, trzymiesięczny termin, o jakim mowa w art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c., upłynął z dniem 08 lipca 2020 roku. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w tym czasie powódka nie złożyła skutecznie wniosku o podjęcie postępowania i to pomimo szczegółowego uzasadnienia postanowienia z dnia 06 marca 2020 roku, a więc nie wykazała wymaganej od niej – jako inicjatorki procesu – aktywności. Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z dnia 18 listopada 2015 roku złożenie wniosku o podjęcie postępowania, który jest bezzasadny, nie tamuje umorzenia postępowania (sygn. akt III CZP 74/15).

Mając zatem na uwadze, że w sprawie nadal zachodzi przeszkoda tego rodzaju, która uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu, w tym nie tylko w zakresie postępowania dowodowego, ale i jej rozstrzygnięcia, zwłaszcza w świetle podniesionego przez pozwanego zarzutu częściowego przedawnienia roszczenia, a powódka nie złożyła skutecznie w

terminie wskazanym w art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. wniosku o podjęcie postępowania (mimo że treść przeszkody do dalszego prowadzenia sprawy była jej znana w związku z uzasadnieniem postanowienia z dnia 06 marca 2020 roku), Sąd na powyższej podstawie umorzył postępowanie (punkt pierwszy sentencji postanowienia).

O kosztach postępowania orzeczono zaś w punktach od II do IV sentencji postanowienia na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi powódkę B. N. (1), którą w sytuacji umorzenia postępowania w związku z upływem terminu zawieszenia postępowania należy uznać za stronę, która niniejszy spór przegrała.

Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Jak wynika zaś z treści przepisu art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Jak wynika natomiast z treści przepisu § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 roku, poz. 265) stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy od 10 000 złotych do 50 000 złotych – 3 600 złotych (na marginesie wskazać należy, że w niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu wynosiła 39 072 złotych).

A zatem na kwotę kosztów zastępstwa procesowego należnych pozwanemu i zasądzonych na rzecz pozwanego od powódki B. N. (1) składa się: kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 3 600 złotych, o czym Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji postanowienia.

Jednocześnie wskazać należy, że w niniejszej sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłych sądowych, na poczet którego powódka uiściła zaliczkę w kwocie 4 000 złotych (k. 198 akt).

W związku z powyższym postanowieniem z dnia 04 marca 2019 roku przyznano biegłemu sądowemu M. H. wynagrodzenie w kwocie 4 662,72 złotych (k. 326-327 akt), które w zakresie kwoty 4 000 złotych zostało pokryte zaliczką powódki, zaś w pozostałym zakresie – tj. co do kwoty 662,72 złotych – kwota ta została wypłacona biegłemu sądowemu tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Nadto postanowieniem z dnia 13 lipca 2019 roku przyznano biegłemu sądowemu M. H. wynagrodzenie w kwocie 403,41 złotych (tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii uzupełniającej, k. 374 akt), które zostało wypłacone biegłemu sądowemu tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Natomiast postanowieniem z dnia 06 listopada 2019 roku przyznano biegłemu sądowemu B. N. (2) wynagrodzenie w kwocie 1 730,57 złotych (k. 401 akt), które także zostało wypłacone biegłemu sądowemu tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Powyższe oznacza więc, że koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych sądowych w niniejszej sprawie wyniósł kwotę 6 796,70 złotych (4 662,72 złotych + 403,41 złotych + 1 730,57 złotych), z czego kwota 4 000 złotych została pokryta z zaliczki uiszczonej przez powódkę, zaś kwota 2 796,70 złotych – tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

W związku z tym, że powódka B. N. (1) przegrała niniejszą sprawę Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 755), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, nakazał ściągnąć od powódki B. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 2 796,70 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni. W pozostałym zaś

zakresie – co do wydatków w kwocie 4 000 złotych pokrytych zaliczką powódki, a także opłaty sądowej od pozwu, Sąd obciążając nimi powódkę, koszty te uznał przez nią za uiszczone (punkt trzeci i czwarty sentencji postanowienia).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 20 sierpnia 2020 roku